

Kødøksen

Konen bag skranken i den sorte kjole fylder rammen ud. Hun er vældig, og klædet, der dækker hendes hår, stort som en borddug. Hun vender sig og tager hønen, der hænger i fødderne i en krog bagved, og vejer den i hånden. Den er tung. På et nik lægger hun dyret på skranken og tager kødøksen frem. Sådan og sådan og sådan, der er hverken fod eller hoved tilbage. Spanden er fuld af rester, og hendes arm går i til håndleddet, da hun lader hånden forsvinde i hønen. Det kildrer helt op bag drøvelen, mens hun vrider og vrikker. Ud kommer slasket, lever, hjerte og nyrer. Nu kan man vælge og husker engang, hvor der også var æg, som lå og lyste uden skal. Det var sgu sært, men ikke til at falde i staver over her, hvor fedtede sedler skifter hånd, og brunt karduspapir knitrer. Tak og farvel og vi ses.

TORVETS ANATOMI

På torve gør man ophold; man opholder sig ikke på torve. Nogen har måske bragt noget til torvs, meninger fx som i det gamle Athen, eller varer fra oplandet som det hed dengang torvet var verdens centrum. Men så skal man også videre. Torve beholder ikke én ret længe ad gangen. Før eller siden sender de én hen ad en af de gader der går ud fra torvet. Men foreløbig gør man holdt og sidder dér i god behold og i det åbne. Måske på kanten af torvet ved et bord med et glas. Det er drømmen om et torv. Selv når man sidder midt på torvet, sidder man på en måde inde ved kanten fordi der er en bar derinde som holder én i kort snor. Man er dumpet ned midt i en pause, en parentes af sten.

Tiden kan feje hen over torvet, eller også går den i ring. Torvet er et ursted. Tiden går omkring brønden i midten som et æsel eller en okse, eller den glider rundt om fontænen som en rød sportsvogn der kommer forbi på vej ad byens gader til andre torve. Sådan syr sportsvognen byen sammen. Torvet er et mødested, et knudepunkt, et hjerte hvorfra der pumpes røde Jaguarer ud i trafikårerne. Det er lukket og alligevel åbent, samlende og samtidig spredende. Torvet er et ursted fordi det tydeliggør hvad ethvert sted gør: Det samler tid og rum, og det kan det kun hvis det er tilpas åbent. Nogen vil sige om torvet at det stikker dybt som brøndene og fontænerne og samtidig åbner imod solen og svalerne; men Jaguaren er af en anden opfattelse. Den åbner torvet udad imod den flade, myldrende verden som er netværket.

Nogen kan gå over torvet, hen over dets eventuelt konkave sten og i alle retninger, for et torv giver, modsat gader, ingen dessiner. Derfor vil man ofte tøve på torve. Torvene i Lucca, Siena og Sircusa træder man ind på, de er scener, ovale platforme for stående ovationer. Torve er berømte for at være åbenbaringer af lys, labyrinternes og gydernes gaver til den gående i Venedig fx. Dem træder man ud på eller skrår over om natten hvor ens trin giver genlyd. Der er den pivåbne latinamerikanske slags hvor vinden huler i hundenes skeletter og nogen vil noget med én straks man er stået af bussen. Der er mange slags torve. Allerhelst ville jeg efterlades på Place Garnier uden for Hotel Continental i Saigon for halvtreds år siden. Der hvor Fowler mødte Pyle i Graham Greenes The Quiet American. Og så bare blive siddende dér igen og igen uden at ane hvor galt det kommer til at gå.